Dosarul nr. 3-1959/2025
2-25111087-12-3-04082025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

26 februarie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefier Adelina Petcu

examinând în ședință publică, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Ion Țurcanu împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne, Bogatu Leonid cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile, obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil cu privire la restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru toată perioada suspendării raporturilor de muncă și încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 04 august 2025, Ion Țurcanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne, prin care a solicitat anularea ordinului nr. 230/ef din 21 mai 2025 cu privire la suspendarea raportului de muncă a funcționarului public cu statut special - Țurcanu Ion, restabilirea drepturilor încălcate prin restabilirea în funcția publică cu statut special deținută anterior de către petiționar și încasarea salariului pentru toată perioada suspendării ilegale a raporturilor de muncă cu angajatorul și cheltuielilor judiciare suportate de către reclamant la examinarea/ judecarea prezentei spețe, de până la anularea și reangajarea în câmpul muncii.

În motivarea acțiunii, reclamantul a comunicat că a fost informat, la data de 30 mai 2025, cu privire la conținutul ordinului nr. 230ef emis la 21 mai 2025, cu privire la suspendarea din funcția publică cu statut special, inspectorului Țurcanu Ion - suspendat din funcția publică cu statut special deținută în cadrul SP „Chișinău” a DP „Centru” a INSP, fără a fi indicat data suspendării raportului de muncă, act emis contrar legii și în lipsă de suport juridic, cu referire la dispozițiile

art. 76 lit. g) din Codul muncii și art. 35 alin. (3) al Legii nr. 288/2016, „...suspendarea raportului de muncă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de: g) trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești”.

La 29 mai 2025, reclamantul a fost informat despre suspendare, fără a-i fi adus la cunoștință concluzia procesului-verbal/ raportului inspectorului din 28 aprilie 2022 cu privire la cauza penală nr. *****din 03 noiembrie 2020, pornită și rezultatele ei, data și obiectul procesului-penal, hotărârea angajatorului de a nu face uz de prevederile legale supra expuse, care au fost actualizate ilegal și fără temei - abia la 21 mai 2025. Or, norma alin. (2) la care face referire angajatorul al art. 35 a Legii nr. 288/2016, în cazul suspendării din funcția publică, este una eronată și absolut nefundamentată, prin coroborare cu lit. c) al art. 53 a Legii nr. 158/2008, prin derogare, expres fiind prevăzută condiția suspendării și anume „...conform prevederilor legale”, la caz fiind aplicabilă legea specială și nu vice-versa. „Raporturile de serviciu se suspendă de către autoritatea publică: în cazul recunoașterii în calitate de bănuit sau al emiterii în privința acestuia a unei ordonanțe de punere sub învinuire privind comiterea de către funcționarul public a unei infracțiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorității publice sau legate de exercitarea atribuțiilor funcției publice pe care o deține, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești”.

La caz, reclamantul a notat normele aplicabile, în circumstanța motivării ordinului nr. 230ef privind examinarea cauzei penale a lui Țurcanu Ion de comiterea unor infracțiuni prevăzute de dispozițiile art. 324 Cod penal, în cadrul examinării judiciare și a unui proces penal pe rol de examinare judiciară.

În concluzie, reclamantul a reținut că dispozițiile art. 53 lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care oferă dreptul autorității publice de a suspenda raporturile de serviciu până la remiterea cauzei în instanța de judecată și în lipsa unei legături intrinseci a presupusei fapte penale comise cu funcția deținută, transgresează principiul proporționalității, măsura fiind excesivă în raport cu obiectivul ce trebuie atins, și prin aceasta fiind contrar art. 43 combinat cu art. 54 din Constituție.

Specifică că prin hotărârea nr. 6 din 03 martie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a art. 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și art. 76 lit. g) din Codul muncii (suspendarea raporturilor de serviciu), (Sesizarea nr. 50g/2015), [MO nr.123-127/37 din 06.05.2016), s-a declarat neconstituțional art. 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Reclamantul a invocat că art. 8-10 din Codul muncii, interzice discriminarea

salariatului de către angajator, ultimul fiind obligat să respecte legile și alte acte normative, clauzele contractului colectiv de muncă și ale convențiilor colective, să asigure egalitatea de șanse și de tratament tuturor persoanelor la angajare potrivit profesiei, la orientare și formare profesională, la promovare în serviciu, fără niciun fel de discriminare, să aplice aceleași criterii de evaluare a calității muncii, de sancționare și de concediere, să examineze sesizările salariaților și ale reprezentanților lor privind încălcările actelor legislative și ale altor acte normative ce conțin norme ale dreptului muncii, să ia măsuri pentru înlăturarea lor, informând despre aceasta persoanele menționate în termenele stabilite de lege, să repare prejudiciul material și cel moral cauzat salariaților în legătură cu îndeplinirea obligațiilor de muncă, în modul stabilit de prezentul cod și de alte acte normative.

Angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de: reținere a tuturor plăților sau a unora din ele în caz de eliberare din serviciu, neîndeplinire în termen a hotărârii organului competent de jurisdicție a muncii care a soluționat un litigiu (conflict) având ca obiect privarea de posibilitatea de a munci.

În caz de reținere, din vina angajatorului, a indemnizației de concediu (art.117), a plăților în caz de eliberare (art.143) sau a altor plăți (art.123, 124, 127, 139, 186, 225 alin. (8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere 0,3 la sută din suma neplătită în termen, art. 330 Codul muncii.

Suspendarea contractului individual de muncă presupune o suspendare a principalelor sale efecte, constând în prestarea muncii și plata salariului, însă, în unele situații, salariatul nu este lipsit total de venituri, întrucât el beneficiază de diferite indemnizații (de exemplu, în caz de concediu de maternitate, de incapacitate temporară de muncă). Din dispozițiile Codului muncii al Republicii Moldova rezultă că suspendarea contractului individual de muncă este considerată o situație intermediară între executarea și încetarea unui asemenea contract. Totodată, aplicarea în practică a reglementărilor legale cu privire la suspendarea contractului de muncă prezintă unele dificultăți, deoarece este vorba despre activitatea de muncă care oricum nu se desfășoară continuu.

Prin urmare, pe durata concediului de odihnă anual, contractul individual de muncă nu se consideră suspendat, deoarece durata acestui concediu se include în timpul de odihnă al salariatului, la fel ca și zilele de repaus săptămânal, cele de sărbătoare nelucrătoare, repausul zilnic, pauze de masă, precum și alte întreruperi firești ale timpului de muncă, destinate refacerii capacității de muncă a salariatului.

În toate cazurile, suspendarea contractului individual de muncă antrenează, pe de o parte, sistarea temporară a activității de muncă de către salariat, iar, pe de altă parte, oprirea plății salariului de către angajator.

Referitor la existența altor drepturi și obligații ale părților pe durata suspendării contractului individual de muncă, art. 75 alin. (3) din Codul muncii, prevede expres că acestea continuă să existe dacă prin actele normative în vigoare, prin convențiile colective, prin contractul colectiv și prin cel individual de muncă nu se prevede altfel.

Efectul principal al suspendării contractului individual de muncă constă în neprestarea temporară a muncii de către salariat și oprirea temporară a plății drepturilor salariate de către angajator.

Reclamantul a notat că, în cazul suspendării acestui contract, veniturile salariatului pot căpăta următoarele forme: despăgubire (în cazul suspendării din funcție a salariatului operată pe durata anchetei de serviciu, dacă se constată un abuz din partea angajatorului; în situația suspendării raporturilor juridice de muncă ca urmare a trimiterii în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, dacă se constată nevinovăția acestuia.

Părțile contractului individual de muncă au latitudinea să stabilească în convenția colectivă, în contractul colectiv și (sau) în cel individual de muncă, și alte perioade de suspendare a contractului individual de muncă ce pot fi asimilate vechimii în muncă care dă dreptul la concediu de odihnă anual (art. 114 alin. (2) din Codul muncii).

În conformitate cu art. 119 alin. (1) din Codul muncii, în caz de suspendare a contractului individual de muncă în baza art. 76 lit. e) și m), art. 77 lit. d) și e) și art. 78 alin. (1) lit. a) și d) din Codul muncii, salariatul are dreptul la compensarea tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite.

Compensarea în bani a concediului de odihnă anual nefolosit nu constituie, sub aspect juridic, o indemnizație de concediu, între aceste două noțiuni existând o diferență semnificativă: compensarea în bani a concediului de odihnă anual nefolosit este permisă doar în cazurile strict determinate de Codul muncii, iar indemnizația de concediu este acordată întotdeauna odată cu concediul de odihnă anual și nu poate fi separată de acesta, constituind un substitut al drepturilor salariate pe perioada concediului de odihnă.

Dacă salariatul își manifestă dorința de a-și compensa în bani concediile de odihnă anuale nefolosite, acest lucru urmează să fie consemnat în ordinul angajatorului cu privire la suspendarea contractului individual de muncă.

Cu privire la conținutul ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) angajatorului de suspendare a contractului individual de muncă, reclamantul a menționat că actul juridic în cauză urmează să cuprindă:

- dispunerea suspendării sau constatarea existenței unei cauze de suspendare;
- invocarea temeiului ei legal;
- consemnarea duratei suspendării (termenul până la care își produce efectele);

- specificarea efectelor - legate și (sau) convenționale - ale suspendării respective.

La expirarea perioadei de suspendare, se impune - din considerente de simetrie juridică - emiterea ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) cu privire la reluarea activității de muncă, care se aduce la cunoștința salariatului, contra semnătură, cel târziu la data reluării activității de muncă.

Cu referire la încasarea cheltuielilor de judecată reclamantul a menționat că, pentru înaintarea acțiunii în instanța de judecată, a suportat cheltuieli de judecată cheltuieli de asistență juridică. Respectiv, în corespundere cu prevederile art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a pricinii. Totodată, a indicat art. 90, alin. (1), lit. i), art. 94 alin. (1), art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Reclamantul a considerat ordinul nr. 230ef emis la data de 21 mai 2025 ca fiind unul ilegal, contrar normelor legale și a solicitat a fi anulat integral.

Argumentele autorității publice pârâte:

La 29 august 2025, reprezentantul autorității publice pârâte, Inspectoratul General al Poliției a depus referința prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de către reclamantul Țurcanu Ion, ca fiind nefondată (f.d. 44-49).

Opinia persoanelor terțe:

Prin încheierea din 06 august 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a dispus atragerea în proces, în calitate de terț a Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova.

La 12 august 2025, din partea persoanei terțe Ministerul Afacerilor Interne a parvenit referința, prin care s-a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d. 27-31).

Prin încheierea din 03 septembrie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a dispus atragerea în proces, în calitate de terț a lui Bogatu Leonid.

Fiind notificat despre acțiunea în contencios administrativ și despre necesitatea depunerii referinței, terțul nu a făcut uz de dreptul său procesual.

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantului Țurcanu Ion, avocatul Radu Rusanovschi, a susținut acţiunea în modul în care a fost formulată și a solicitat admiterea integrală a acțiunii.

Reclamantul Țurcanu Ion a solicitat admiterea integrală a acțiunii.

Reprezentantul autorității publice pârâte Inspectoratul General al Poliției a susținut în totalitate cele invocate în referință.

Reprezentantul persoanei terțe, Ministerul Afacerilor Interne, în ședința de judecată nu s-a prezentat, dar prin cerere a solicitat examinarea cauzei în lipsă (f.d. 59).

Terțul, Bogatu Leonid nu s-a prezentat, însă a fost înștiințat în mod legal despre data și ora examinării cauzei (f.d.56).

Analizând argumentele expuse în acțiune, în referințe, studiind înscrisurile anexate la dosarul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea este admisibilă, dar neîntemeiată.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ.

Art. 5 și 6 din Codul administrativ statuează că, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea. Procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părți ale procedurii administrative.

În concordanță cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Potrivit art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi: acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În acord cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În conformitate cu art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 39 alin. (2) al Codului administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În baza art. 209 alin. (1) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă.

Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

- prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;
- competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;
- respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;
- respectarea procedurii prealabile;
- respectarea termenului de înaintare a acțiunii;
- prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Astfel, potrivit normelor procesuale, pentru a pune în mișcare o acțiune, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor condiții, cum ar fi: competența jurisdicțională, forma și conținutul, existența capacității procesuale, respectarea termenului de prescripție, respectarea procedurii prealabile, achitarea taxei de timbru etc., iar revendicarea unui drept subiectiv vătămat constituie, în sine, o condiție specială și obligatorie de valorificare a dreptului la acțiune în justiție.

În sensul celor expuse, instanța de judecată a remarcat că prin ordinul nr. 230ef din 21 mai 2025 emis de Șeful Inspectoratului General al Poliției „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al inspectorului Țurcanu Ion *****” s-a suspendat, în temeiul art. 76 lit. g) din Codul muncii, raportul de serviciu al inspectorului Țurcanu Ion *****, ofițer al Serviciului patrulare Anenii Noi, Bender, Căușeni, Ștefan Vodă al Secției patrulare „Centru” a Direcției patrulare „Centru” a Inspectoratului național de securitate publică, în legătură cu trimiterea în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a

hotărârii instanței de judecată.

Nefiind de acord cu ordinul, Țurcanu Ion, la 20 iunie 2025, a remis în adresa Inspectoratului General al Poliției cerere prealabilă, înregistrată cu nr. 3143/25, solicitând anularea ordinului nr. 230ef din 21 mai 2025, ca fiind ilegal.

Prin răspunsul nr. 34/2-B-887/25 din 03 iulie 2025, Inspectoratul General al Poliției a respins cererea prealabilă ca fiind neîntemeiată.

Ulterior, în răspunsul nr. 42/2721 din 01 august 2025, Ministerul Afacerilor Interne a concluzionat că decizia Inspectoratului General al Poliției este legală și întemeiată.

În aceste circumstanțe, la 04 august 2025, Ion Țurcanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne, solicitând anularea ordinului nr. 230ef din 21 mai 2025 emis de Inspectoratul General al Poliției „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al inspectorului Țurcanu Ion", a răspunsurilor nr. 34/2-B-887/25 din 03 iulie 2025 și nr. 42/2721 din 01 august 2025 privind respingerea cererii prealabile, obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil cu privire la restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru toată perioada suspendării raporturilor de muncă și încasarea cheltuielilor de judecată.

Materialele cauzei denotă cu certitudine faptul că acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant în instanța competentă jurisdicțional și teritorial, cu respectarea procedurii și termenului de depunere a acțiunii în instanța de contencios administrativ, motiv pentru care instanța judecătorească constată că acțiunea este admisibilă.

Totodată, instanța de judecată conchide în privința netemeiniciei acțiunii, din următoarele considerente.

Controlul judecătoresc al legalității actelor administrative, presupune apărarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor, împotriva abuzurilor administrației publice, în condițiile legii contenciosului administrativ. Acest control se înfăptuiește de către instanțele de judecată în condițiile legii privind organizarea judecătorească. Întru elucidarea subiectului privind realizarea controlului judecătoresc se impune conceptul competenței, în baza căruia se realizează respectivul control. Pornind de la scopul primordial al instituției contenciosului administrativ care este prestabilit de legiuitor și care presupune contracararea abuzurilor şi exceselor de putere ale autorităților publice, apărarea drepturilor persoanei în spiritul legii, ordonarea activității autorităților publice, asigurarea ordinii de drept.

Or, reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitor și care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei

cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Astfel, obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie verificarea legalității actului administrativ individual defavorabil - ordinul nr. 230ef din 21 mai 2025 emis de Inspectoratul General al Poliției „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al inspectorului Țurcanu Ion".

Conform art. 219 alin. (1) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, ne fiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

În speță, instanţa de judecată constată că la 11 aprilie 2025, în cadrul Secției secretariat a Inspectoratului Național de Securitate Publică, a fost înregistrată scrisoarea nr. 3515 a Direcției managementul resurselor umane a Inspectoratului General al Poliției, prin care a fost remis demersul Serviciului proiecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne nr. 4/1061 din 10 aprilie 2025, prin care s-a informat că în cadrul Direcției patrulare „Centru" a Inspectoratului Național de Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției, activează inspectorul Țurcanu Ion *****, învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 din Codul penal, iar cauza penală a fost deferită justiției pentru examinare în fond, în cadrul Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița).

Astfel, la 11 aprilie 2025, a fost inițiată procedura administrativă nr. 3515.

La 22 aprilie 2025 a fost înaintat demersul nr. 34/17-4062 în adresa Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița) prin care s-a solicitat indicarea dacă în privința lui Țurcanu Ion cauza penală a fost transmisă în instanță pentru examinare în fond.

La 29 aprilie 2025, în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, a parvenit răspunsul nr. 1753 al Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița), prin care s-a informat că la acel moment cauza penală în privința lui Țurcanu Ion se află în procedură de examinare în cadrul Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (Varnița), ultimul deținând statutul de inculpat.

În cadrul procedurii administrative, reclamantul a fost audiat, pe marginea demersului Serviciului proiecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor interne nr. 4/1061 din 10 aprilie 2025, fiind întocmit procesul-verbal din 05 mai 2025.

Pe cale de consecință, la 21 mai 2025, a fost emis ordinul Șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 230ef „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al inspectorului Țurcanu Ton *****".

Instanța de judecată evidențiază că ordinul nr. 230ef din 21 mai 2025 al

Șefului Inspectoratului General al Poliției „Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al inspectorului Țurcanu Ion”, a fost adus la cunoștință reclamantului Țurcanu Ion în data de 21 mai 2025, fapt confirmat prin semnătura olografă (verso f.d. 25, dosar administrativ), și nu la 30 mai 2025.

Exercitând controlul judiciar al actului administrativ contestat, din perspectiva argumentelor participanților la proces, în limitele obiectului acțiunii și cercetând din oficiu situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecății, instanța conchide că acesta este legal, conform raționamentelor ce succed.

Este de menționat că, în conformitate cu prevederile art. 21 Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța reține că suspendarea raporturilor de serviciu a fost dispusă în corespundere cu art. 76 din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părţilor în caz de: g) trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti.

Potrivit art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, suspendarea din funcția publică cu statul special se efectuează prin ordinul angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acestea, conform prevederilor legale.

Potrivit art. 75 alin. (2) din Codul muncii, suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat și a plății drepturilor salariale (salariu, sporuri, alte plăti) de către angajator, iar art. 76 lit. g) al aceluiași Cod prevede că contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților, în caz de trimitere în instanța de judecata a dosarului penal comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

La fel, art. 75 alin. (1) din Codul muncii, stabilește expres că suspendarea contractului individual de muncă poate interveni în circumstanțe ce nu depind de voința părților, prin acordul părților sau la inițiativa uneia dintre părți, iar, la caz, inițiativa este a angajatorului.

De altfel, art. 53 alin. (1) lit. c) și d) ale Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public, reglementează condițiile şi temeiurile suspendării raporturilor de serviciu de către autoritatea publică. Prin urmare, potrivit normei de drept citate, raporturile de serviciu se suspendă de către

autoritatea publică: c) în cazul recunoașterii în calitate de bănuit sau al emiterii în privința acestuia a unei ordonanțe de punere sub învinuire privind comiterea de către funcționarul public a unei infracțiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorității publice sau legate de exercitarea atribuțiilor funcției publice pe care o deține, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti şi lit. d) (în alte cazuri prevăzute de lege) al Legii nr.158/2008 cu privire la funcția publică şi statutul funcționarului public.

Din textul legal menționat, pentru survenirea, în sarcina autorității publice, a obligației de suspendare a raporturilor de serviciu cu funcționarul public, trebuie să fie prezente două condiții: - funcționarul public să dețină calitatea procesuală de bănuit, învinuit, şi această calitate să-i fie atribuită în cadrul unei cauze penale privind comiterea de către funcționarul public a unei infracțiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorității publice sau legate de exercitarea atribuțiilor funcției publice pe care o deține.

Mai mult, în cererea de chemare în judecată, dar și în cadru procedurii administrative desfășurate de angajator, însăși reclamantul a confirmat că, în privința sa a fost pornită urmărirea penală și, ulterior, aceasta a fost expediată în instanța de judecată.

Se subliniază că învinuirea adusă unui funcționar public cu statut special de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal (coruperea pasivă), în mod indubitabil, este incompatibilă cu munca prestată, iar menținerea raporturilor de serviciu ale reclamantului, în mod direct, aduce atingere imaginii per ansamblu a poliției și a funcționarilor publici cu statut special.

Conform art. 5 al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288/2016, activitatea funcționarului public cu statut special se desfășoară exclusiv în baza legii și pentru executarea acesteia, în interesul persoanei și al comunității, potrivit principiilor profesionalismului, confidențialității, integrității profesionale și loialității, stabilității în funcția publică, colaborării și cooperării, imparțialității și nediscriminării, transparenței, obiectivității, eficienței, responsabilității și subordonării ierarhice.

Articolul 13 și 50 din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288/2016, stabilesc condițiile de accedere și de exercitare a funcției publice cu statut special, printre care reputația ireproșabilă și obligația de a avea un comportament integru în activitatea publică și în viața personală.

Astfel, ținând cont de caracterul muncii prestate, obligațiile şi atribuțiile de serviciu pe care le are reclamantul în virtutea funcției sale, la încrederea pe care trebuie să o inspire cetățenilor, instituția în care activează, raportate la caracterul și gravitatea infracțiunii de care este învinuit, se reține că, la caz este întrunită și cea de a treia condiție impusă de art. 76 alin. (1) lit. g) Codul muncii, „infracțiuni

incompatibile cu munca prestată”, inclusiv este respectat principiul proporționalității măsurii întreprinse de autoritatea publică pentru a atinge scopul urmărit, apărarea interesului public încrederii cetățeanului în instituțiile statului.

De asemenea, instanța de judecată pune în evidență faptul că prin actul administrativ contestat, reclamantul nu a fost eliberat din serviciu, fiind temporar suspendate rapoartele de muncă cu acesta din urmă, pentru perioada examinării cauzei penale pornite în privința acestuia.

Cu referire la alegațiile reclamantului Țurcanu Ion că nu i-a fost adusă la cunoștință concluzia procesului-verbal/ raportul inspectorului din 28 aprilie 2022 cu privire la cauza penală nr. *****din 3 noiembrie 2020 pornită și rezultatele ei, data și obiectul procesului penal, hotărârea angajatorului de a nu face uz de prevederile legale, care au fost actualizate ilegal și fără temei, abia la 21 mai 2025, se atestă că acestea sunt nefondate și nu există o legătură cauzală cu circumstanțele speței precum și nu produce asupra acesteia niciun efect juridic.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea ordinului nr. 230ef din 21 mai 2025 emis de Inspectoratul General al Poliției ,,Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al inspectorului Țurcanu Ion” şi a răspunsurilor nr. 34/2-B-887/25 din 03 iulie 2025 și nr. 42/2721 din 01 august 2025 privind respingerea cererii prealabile, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare a actului administrativ, ori, actele contestate sunt emise conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil cu privire la restabilirea în funcția anterior deținută și încasarea salariului pentru toată perioada suspendării raporturilor de muncă.

Cu referire la pretenția privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169-171.

În conformitate cu art. 94 alin (1) al Codului de procedura civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată.

Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Ținând cont de faptul că acțiunea reclamantului a fost respinsă în întregime, instanța de judecată va respinge pretenția cu privire la încasarea cheltuielilor de

judecată.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanţa de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului Țurcanu Ion, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri, respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu art. 225 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Așadar, examinând temeiurile invocate de reclamant și coroborându-le cu contraargumentele invocate de Inspectoratului General al Poliției, instanţa de judecată concluzionează că acțiunea de contencios administrativ înaintată Țurcanu Ion, urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul Administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de Ion Țurcanu împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne, Bogatu Leonid cu privire la anularea ordinului nr.230ef din 21 mai 2025 emis de Inspectoratul General al Poliției ,,Cu privire la suspendarea raportului de serviciu al inspectorului Țurcanu Ion”, răspunsurilor nr.34/2-B-887/25 din 03 iulie 2025 și nr.42/2721 din 01 august 2025 privind respingerea cererii prealabile, obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil cu privire la restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru toată perioada suspendării raporturilor de muncă și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
Judecător Rodica

Nicula